

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 833

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 20 octombrie 2016

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
HOTĂRĂRI ALE SENATULUI			
133.	2	759.	12
— Hotărâre pentru modificarea Hotărârii Senatului nr. 50/2012 privind aprobarea componenței numerice și nominale a comisiilor permanente ale Senatului			
HOTĂRĂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR			
111.	2	760.	13
— Hotărâre privind modificarea anexei la Hotărârea Camerei Deputaților nr. 48/2012 pentru aprobarea componenței nominale a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților			
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 457 din 28 iunie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 222 alin. (4) din Codul de procedură penală	3–5	761.	13
Decizia nr. 458 din 28 iunie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal.....	6–7	762.	14
Decizia nr. 506 din 5 iulie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 lit. b) și c) din Codul de procedură penală	7–9	763.	14
Decizia nr. 508 din 5 iulie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 242 alin. (10) din Codul de procedură penală	10–11	764.	15
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
758.	12	DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
— Hotărâre privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, a funcției publice de subprefect al județului Olt de către domnul Oproiu Ionel Emanuel			
323. — Decizie pentru modificarea anexei la Decizia prim-ministrului nr. 229/2013 privind stabilirea componenței Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor			

HOTĂRĂRI ALE SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

**pentru modificarea Hotărârii Senatului nr. 50/2012
privind aprobarea componenței numerice și nominale
a comisiilor permanente ale Senatului**

În temeiul prevederilor art. 64 alin. (4) și art. 67 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 46 și 47 din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, republicat,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Senatului nr. 50/2012 privind aprobarea componenței numerice și nominale a comisiilor permanente ale Senatului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 870 din 20 decembrie 2012, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La anexa nr. I „Componența Comisiei juridice, de numiri, disciplină, imunități și validări,” domnul senator Tânczos Barna — Grupul parlamentar al Uniunii Democratice Maghiare din România — se include în componența comisiei.

2. La anexa nr. XIX „Componența Comisiei pentru transporturi și energie”, domnul senator Tânczos Barna — Grupul parlamentar al Uniunii Democratice Maghiare din România — se retrage din componența comisiei.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 17 octombrie 2016, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
IOAN CHELARU

București, 17 octombrie 2016.
Nr. 133.

HOTĂRĂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRÂRE

**privind modificarea anexei la Hotărârea Camerei Deputaților
nr. 48/2012 pentru aprobarea componenței nominale
a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților**

În temeiul prevederilor art. 46 alin. (6) și (11) din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Anexa la Hotărârea Camerei Deputaților nr. 48/2012 pentru aprobarea componenței nominale a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 872 din 20 decembrie 2012, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— doamna deputat Steluța-Gustica Cătănicu, aparținând Grupului parlamentar ALDE, trece de la Comisia pentru administrație publică și amenajarea teritoriului la Comisia juridică, de disciplină și imunități, în calitate de membru;

— domnului deputat Iusein Ibram, aparținând Grupului parlamentar al minorităților naționale îi încetează calitatea de membru al Comisiei pentru tehnologia informației și comunicațiilor.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 18 octombrie 2016, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
FLORIN IORDACHE

București, 18 octombrie 2016.
Nr. 111.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 457

din 28 iunie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 222 alin. (4)
din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 222 alin. (4) Codul de procedură penală, excepție ridicată de Monica-Teodora Ignat în Dosarul nr. 3.055/111/P/2015 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.402 D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Se face trimitere, în acest sens, la Decizia Curții Constituționale nr. 336 din 30 aprilie 2015 și se susține că aceasta este aplicabilă, în mod corespunzător, și în prezenta cauză. Se arată, totodată, că termenul prevăzut la art. 222 alin. (4) din Codul de procedură penală este unul peremptoriu.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 12 septembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 3.055/111/P/2015, **Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 222 alin. (4) Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Monica-Teodora Ignat într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații formulate împotriva unei încheieri a judecătorului de drepturi și libertăți de prelungire a măsurii preventive a arestului la domiciliu.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, se face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 336 din 30 aprilie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală, prin care instanța de contencios constituțional a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în măsura în care nerespectarea termenului „cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei arestării preventive” atrage incidența art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală. Se arată că, atât măsura arestului preventiv, cât și măsura arestului la domiciliu sunt măsuri preventive privative de libertate, de natură a restrânge drepturi fundamentale similare, respectiv dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil, și că, pentru aceleași

considerente reținute de Curtea Constituțională în cuprinsul Deciziei nr. 336 din 30 aprilie 2015, se impune constatarea constituționalității prevederilor art. 222 alin. (4) din Codul de procedură penală, în măsura în care nerespectarea termenului „cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei acesteia” — adică a expirării măsurii arestului la domiciliu — atrage incidența art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală. Se susține, în acest sens, că dreptul la apărare este un drept de natură constituțională și convențională, fiind prevăzut la art. 24 din Constituție și art. 6 paragraful 3 lit. c) din Convenție; acesta constituie, totodată, un principiu al aplicării legii procesual penale, reglementat la art. 10 din Codul de procedură penală. Se arată, de asemenea, că, din coroborarea dispozițiilor procesual penale referitoare la dreptul la apărare, la asistența juridică, la obligațiile organelor de urmărire penală și la obligațiile instanței de judecată de respectare a dreptului la apărare, rezultă că soluția consacrată de Codul de procedură penală, referitoare la sancționarea încălcării dreptului la apărare, este cea a nulității relative, excepție făcând cazurile de nulitate absolută, prevăzute la art. 281 alin. (1) lit. e) și f) din Codul de procedură penală, cu privire la nerespectarea dispozițiilor legale privind prezența suspectului sau a inculpatului la judecată și la asistarea suspectului sau a inculpatului de către un avocat, atunci când acestea sunt obligatorii. Se susține, totodată, că prevederile art. 6 paragraful 3 lit. c) din Convenție și cele ale art. 10 alin. (2) din Codul de procedură penală consacră dreptul inculpatului de a beneficia de timpul și înlesnirile necesare asigurării apărării și că timpul ce trebuie asigurat, în acest scop, suspectului sau inculpatului trebuie să fie unul adecvat. Se arată că durata acestui termen adecvat este determinată de natura procesului, de complexitatea cauzei și de stadiul procedurii. Se face trimitere la Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 10 iulie 2012, pronunțată în cauza *Gregacevic împotriva Croației*, paragraful 51. Se susține, totodată, că, având în vedere noutatea instituției arestului la domiciliu, nu se poate vorbi de o cvasiunanimitate în interpretarea jurisprudențială a termenului de 5 zile prevăzut la art. 222 alin. (4) din Codul de procedură penală ca fiind unul de recomandare și nici de o cristalizare, în acest sens, a unei practici majoritare. Este subliniat caracterul imperativ al acestui termen, nerespectarea lui atrăgând sancțiunea decăderii din exercițiul dreptului și a nulității actului făcut peste termen, prevăzută la art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală. Se arată, de asemenea, că formularea unei propuneri de prelungire a măsurii preventive a arestului la domiciliu este un drept al procurorului, ca organ specializat al statului, dar că acest drept trebuie exercitat cu respectarea drepturilor fundamentale ale celorlalți participanți la procesul penal.

6. Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, pentru motivele arătate în Decizia Curții Constituționale nr. 336 din 30 aprilie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală, care este aplicabilă *mutatis mutandis* și în prezenta cauză. Se arată însă că, în lipsa constatării de către instanța de contencios constituțional a neconstituționalității

textului criticat, decizia anterior referită nu poate fi aplicată, prin analogie, de către instanțele judecătorești, cu privire la măsura preventivă a arestului la domiciliu, întrucât este vorba despre două dispoziții legale diferite și despre două instituții diferite.

7. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Guvernul** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține, în acest sens, că, în prezenta cauză este aplicabilă, *mutatis mutandis*, Decizia Curții Constituționale nr. 336 din 30 aprilie 2015.

9. **Avocatul Poporului** apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată în măsura în care dispozițiile legale criticate se interpretează în sensul că „*termenul de 5 zile înainte de expirarea duratei măsurii arestului la domiciliu*” este un termen de recomandare, iar nu un termen imperativ.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 222 alin. (4) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „*Judecătorul de drepturi și libertăți este sesizat în vederea prelungirii măsurii de către procuror, prin propunere motivată, însoțită de dosarul cauzei, cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei acesteia*”.

13. Se susține că textul criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil și art. 24 cu privire la dreptul la apărare, precum și dispozițiile art. 6 paragraful 3 lit. b) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 222 alin. (4) din Codul de procedură penală nu au mai fost supuse controlului de constituționalitate din perspectiva unor critici similare. Cu toate acestea, critici de neconstituționalitate identice au fost formulate cu privire la prevederile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, potrivit căruia „*Când procurorul dispune trimiterea în judecată a inculpatului față de care s-a dispus o măsură preventivă, rechizitoriul, împreună cu dosarul cauzei, se înaintează judecătorului de cameră preliminară de la instanța competentă, cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei acesteia*”. Referitor la acestea din urmă, Curtea a pronunțat Decizia nr. 145 din 17 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 10 iunie 2016, Decizia nr. 251 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 452 din 16 iunie 2016, și Decizia nr. 276 din 10 mai 2016*, nepublicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, până la data pronunțării prezentei decizii, prin care a respins, ca inadmisibile, excepțiile de neconstituționalitate invocate.

15. Prin deciziile anterior referite, Curtea a făcut trimitere la Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 19 mai 2015, prin care a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în măsura în care nerespectarea termenului „*cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei arestării preventive*” atrage incidența art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală. Prin aceeași decizie, instanța de contencios constituțional a constatat că, potrivit art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală, propunerea de prelungire a arestării preventive împreună cu dosarul cauzei se depun la judecătorul de drepturi și libertăți cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei acesteia, alin. (2) al aceluiași articol, stabilind, în prima și ultima teză, că judecătorul de drepturi și libertăți fixează termen pentru soluționarea propunerii de prelungire a arestării preventive înainte de expirarea duratei măsurii și că, în aceste împrejurări, avocatul inculpatului este încunoștințat și i se acordă, la cerere, posibilitatea de a studia dosarul cauzei. În ceea ce privește natura juridică a termenului regresiv reglementat de art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală, Curtea a observat că practica judiciară cvasiunanimă a calificat termenul de minimum 5 zile de sesizare a instanței pentru prelungirea arestării preventive ca fiind un termen de recomandare. Ținând cont de faptul că rațiunea termenului de depunere a propunerii de prelungire a duratei arestării preventive este aceea de a asigura respectarea dreptului fundamental la apărare al inculpatului arestat și de a elimina arbitrarul cât privește dispunerea prelungirii măsurii privative de libertate, Curtea a constatat că acest termen are natura juridică a unui termen peremptoriu, aceasta fiind singura interpretare care poate determina compatibilitatea normelor procesual penale criticate cu dispozițiile constituționale și convenționale referitoare la dreptul la apărare și cu dispozițiile constituționale privind înfăptuirea justiției.

16. Prin aceeași Decizie nr. 336 din 30 aprilie 2015, Curtea a constatat că, în cauză, este pusă în discuție însăși constituționalitatea interpretării pe care acest text de lege a primit-o în practică, în concret, natura juridică a termenului reglementat de normele procesual penale precitate și că, de vreme ce deturnarea reglementărilor legale de la scopul lor legitim, printr-o sistematică interpretare și aplicare eronată a acestora de către instanțele judecătorești sau de către celelalte subiecte chemate să aplice dispozițiile de lege, poate determina neconstituționalitatea acelei reglementări, Curtea are competența de a elimina viciul de neconstituționalitate astfel creat, esențială în asemenea situații fiind asigurarea respectării drepturilor și libertăților persoanelor, precum și a supremației Constituției. Cu același prilej, Curtea a reținut, în esență, că interpretarea dată dispozițiilor art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală, în sensul că termenul prevăzut pentru depunerea de către procuror a propunerii de prelungire a arestării preventive ar fi un termen de recomandare aduce atingere prevederilor constituționale ale art. 24 referitor la dreptul la apărare și ale art. 124 privind înfăptuirea justiției, precum și ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului raportat la prevederile art. 6 paragraful 3 lit. b) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră dreptul acuzatului de a dispune de timpul și de înlesnirile necesare pregătirii apărării sale, întrucât intervalul de timp rămas până la soluționarea propunerii este insuficient pentru pregătirea unei apărări efective și pentru studierea de către judecător a cauzei, pentru derularea ședinței și pentru soluționarea propunerii.

17. Astfel, prin Decizia nr. 145 din 17 martie 2016 și Decizia nr. 251 din 5 mai 2016, Curtea a constatat că termenul prevăzut de dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală

* Decizia Curții Constituționale nr. 276 din 10 mai 2016 a fost publicată ulterior în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 28 iulie 2016.

are aceeași natură juridică cu cel prevăzut de art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală, fiind un termen peremptoriu, dar, spre deosebire de situația avută în vedere la pronunțarea Deciziei nr. 336 din 30 aprilie 2015, — când instanța de contencios constituțional a intervenit pe fondul unei practici judiciare cvasiunanime și de durată — aparținând inclusiv Înaltei Curți de Casație și Justiție, care a dat textului valențe neconstituționale, — în cauzele deduse judecării nu se putea vorbi de o atare interpretare a dispozițiilor de lege criticate, interpretare care să fie, în același timp, ulterioară publicării deciziei mai sus menționate. Prin urmare, Curtea a reținut că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, care pune în discuție o problemă de interpretare și aplicare a legii, ce trebuie să aparțină instanțelor judecătorești, a fost respinsă, ca inadmisibilă.

18. Totodată, prin Decizia nr. 276 din 10 mai 2016, Curtea a constatat că dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt clare, precise și previzibile, îndeplinind condițiile referitoare la calitatea legii și că nerespectarea termenului de 5 zile prevăzut în cuprinsul acestora, prin sintagma „*cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei acesteia*”, este de natură să cauzeze o vătămare procesuală, concretizată în încălcarea dreptului fundamental la apărare al inculpatului supus măsurii preventive, așa încât sunt incidente normele procesual penale ale art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală, sancțiunea pentru nerespectarea acestui termen fiind decăderea organelor judiciare competente din exercițiul dreptului de a proceda la prelungirea măsurii preventive în cauză și nulitatea absolută a actului făcut peste termen.

19. Prin aceeași decizie, anterior citată, Curtea a mai constatat, referitor la controlul de constituționalitate, că acesta vizează conținutul normativ al normei juridice, astfel cum el este stabilit printr-o interpretare generală și continuă la nivelul instanțelor judecătorești, neputând fi efectuat asupra conținutului normei juridice rezultat din interpretările eronate și izolate ale unor instanțe judecătorești. Prin urmare, controlul de constituționalitate poate viza norma astfel cum aceasta este interpretată, în mod continuu, printr-o practică judiciară constantă, prin hotărâri prealabile și prin hotărâri pronunțate în recursuri în interesul legii, atunci când acestea contravin

dispozițiilor Legii fundamentale. Însă, competența Curții Constituționale este, de asemenea, angajată atunci când există o practică judiciară divergentă și continuă, fără a fi izolată, în care una dintre interpretările date normei în cauză este contrară exigențelor Constituției. Cu alte cuvinte, criteriul fundamental pentru determinarea competenței Curții Constituționale de a exercita controlul de constituționalitate asupra unei interpretări a normei juridice este caracterul continuu al acestei interpretări, respectiv persistența sa în timp, în cadrul practicii judiciare, așadar, existența unei practici judiciare care să releve un anumit grad de acceptare la nivelul instanțelor.

20. Prin aceeași decizie, Curtea a mai reținut că a accepta un punct de vedere contrar ar echivala cu încălcarea competenței instanțelor judecătorești, iar Curtea și-ar aroga competențe specifice acestora, transformându-se din instanță constituțională într-una de control judiciar.

21. Prin urmare, Curtea a reținut că, în ceea ce privește dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, nu s-a constatat, nici până la data pronunțării Deciziei nr. 276 din 10 mai 2016, o interpretare constantă/continuă în sensul că termenul prevăzut în cuprinsul textului criticat este unul de recomandare, astfel încât nu poate fi pusă în discuție o problemă de constituționalitate a prevederilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, problema juridică invocată fiind, prin urmare, o chestiune de interpretare și aplicare a legii, atribuție ce revine instanțelor judecătorești.

22. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 222 alin. (4) din Codul de procedură penală, Curtea constată că Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015 este aplicabilă, însă reține că însuși autorul excepției precizează, în mod explicit, în motivarea acesteia, că având în vedere noutatea instituției arestului la domiciliu, nu se poate vorbi de o cvasiunanimitate în interpretarea jurisprudențială a termenului de 5 zile prevăzut la art. 222 alin. (4) din Codul de procedură penală ca fiind unul de recomandare și nici de o cristalizare, în acest sens, a unei practici majoritare.

23. Așa fiind, Curtea reține că, atât soluția, cât și considerentele Deciziilor nr. 145 din 17 martie 2016, nr. 251 din 5 mai 2016 și nr. 276 din 10 mai 2016 sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în prezenta cauză.

24. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 222 alin. (4) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Monica-Teodora Ignat în Dosarul nr. 3.055/111/P/2015 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 iunie 2016.

PREȘEDINTELE INTERIMAR AL CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 458

din 28 iunie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, excepție ridicată de Iacob Schein în Dosarul nr. 1.941/113/2015 al Tribunalului Brăila — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.596D/2015.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 15 octombrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.941/113/2015, **Tribunalul Brăila — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal**. Excepția a fost ridicată de Iacob Schein cu ocazia soluționării unei cereri privind aplicarea legii penale mai favorabile.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 încalcă principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, întrucât nu permit reducerea pedepsei aplicate printr-o hotărâre rămasă definitivă sub imperiul Codului penal din 1969, dacă respectiva pedeapsă nu depășește maximul special prevăzut de noul Cod penal pentru infracțiunea săvârșită. Arată că textul de lege criticat creează discriminare prin aceea că exclude aplicarea art. 15 din Codul penal din 1969 referitor la aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive.

6. **Tribunalul Brăila — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 este neîntemeiată.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 este neîntemeiată.

9. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, făcând trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 365 din 25 iunie 2014, nr. 437 din 8 iulie 2014 și nr. 56 din 24 februarie 2015.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, având următorul cuprins: „*Pedeapsa aplicată pentru o infracțiune printr-o hotărâre ce a rămas definitivă sub imperiul Codului penal din 1969, care nu depășește maximul special prevăzut de Codul penal, nu poate fi redusă în urma intrării în vigoare a acestei legi.*”

13. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Constituție invocate și în prezenta cauză și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 365 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 587 din 6 august 2014, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 și a constatat că, având în vedere importanța principiilor autorității de lucru judecat, al securității juridice și al separației puterilor în stat, legiuitorul a limitat aplicarea legii penale mai favorabile în cazul hotărârilor definitive numai la acele cazuri în care sancțiunea aplicată depășește maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită (paragraful 41).

15. Referitor la încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16, prin decizia mai sus menționată, Curtea a observat că autorii excepției deduc neconstituționalitatea textului de lege criticat dintr-un pretins tratament discriminatoriu aplicat persoanelor condamnate definitiv, determinat de renunțarea la aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile în cazul hotărârilor definitive. Analiza în cauză pornește de la ipoteza că ambele categorii de persoane între care se realizează comparația de către autorii excepției sunt persoane condamnate definitiv, ceea ce ar determina calificarea situației acestora ca fiind identică. Curtea a constatat, însă, că diferența rezidă în aceea că, în cazul primei categorii, sancțiunile aplicate depășesc

maximul special al noii reglementări, nemaigăsindu-și corespondent în noua legislație, situându-ne, astfel, în ipoteza aplicării obligatorii a legii penale mai favorabile reglementate atât de art. 14 din Codul penal din 1969, cât și de art. 6 din Codul penal actual, pe când în cazul celei de-a doua categorii, în care se găsesc și autorii excepției, sancțiunile aplicate acestora nu depășesc maximul special cuprins în noua reglementare, ceea ce ar fi putut atrage aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive doar sub imperiul art. 15 din Codul penal din 1969, reglementare nepreluată, însă, în Codul penal actual. Curtea a observat că analiza realizată din această perspectivă duce la concluzia că cele două categorii de persoane se află în situații juridice diferite, astfel încât aplicarea noii reglementări doar persoanelor a căror pedeapsă definitivă depășește maximul special prevăzut de legea nouă nu poate duce la o înfrângere a principiului egalității (paragrafele 45, 51 și 52).

16. În ceea ce privește pretinsa discriminare între persoanele care au săvârșit faptele sub imperiul legii vechi și au fost condamnate sub imperiul acestei legi, și cele care, săvârșind

faptele în aceleași condiții, nu au fost condamnate, urmând a li se aplica noile dispoziții, prin Decizia nr. 385 din 26 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 31 iulie 2014, paragraful 36, Curtea a constatat că aceste persoane nu se regăsesc în situații identice (unele persoane au fost condamnate definitiv, altele nu au fost condamnate definitiv), astfel că tratamentul juridic diferențiat este justificat și nu se poate vorbi despre existența unei discriminări.

17. În același sens sunt și Decizia nr. 735 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 17 februarie 2015, Decizia nr. 382 din 27 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 22 iulie 2015, și Decizia nr. 161 din 24 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 8 iunie 2016.

18. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

19. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Iacob Schein în Dosarul nr. 1.941/113/2015 al Tribunalului Brăila — Secția penală și constată că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Brăila — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 iunie 2016.

PREȘEDINTELE INTERIMAR AL CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 506

din 5 iulie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 lit. b) și c) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 lit. b) și c) din Codul de procedură penală,

excepție ridicată de Magyar Sandor în Dosarul nr. 1.085/309/2014 al Judecătoriei Șimleu Silvaniei și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.312D/2015.

2. La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției. Acesta reiterează argumentele invocate în fața Judecătoriei Șimleu Silvaniei și solicită admiterea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 lit. b) și c) din Codul de procedură penală.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 312 din 13 martie 2008 referitoare la excepția

de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 din Codul de procedură penală din 1968, care aveau un cuprins similar cu cel al textelor de lege criticate în prezenta cauză.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 26 august 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.085/309/2014, **Judecătoria Șimleu Silvaniei a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 lit. b) și c) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Magyar Sandor cu ocazia soluționării unei cauze penale având ca obiect tragerea la răspundere penală pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul de către o persoană căreia exercitarea dreptului de a conduce i-a fost suspendată, infracțiune pedepsită cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 90 lit. b) și c) din Codul de procedură penală încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, ale art. 24 referitor la dreptul la apărare și ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată, precum și prevederile art. 6 paragraful 3 lit. c) referitor la dreptul la apărare din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, arată că organul judiciar nu poate să aprecieze dacă suspectul sau inculpatul nu și-ar putea face singur apărarea, întrucât, pe de o parte, în acest fel, s-ar antepununa, iar, pe de altă parte, ar fi discriminatoriu față de suspectii și inculpații fără studii, analfabeți. De asemenea consideră că sintagma „pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani” creează discriminare între inculpați, în condițiile în care, pe de o parte, art. 24 din Constituție și art. 6 paragraful 3 lit. c) din Convenție nu disting după cum pedeapsa închisorii este sau nu mai mare de 5 ani, iar, pe de altă parte, toți cetățenii plătesc impozite și taxe către statul român, iar avocații numiți din oficiu sunt plătiți din banii statului.

7. **Judecătoria Șimleu Silvaniei** apreciază că dispozițiile art. 90 lit. b) și c) din Codul de procedură penală au o redactare ce nu contravine prevederilor Legii fundamentale, motiv pentru care se impune respingerea excepției.

8. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile art. 90 lit. b) și c) din Codul de procedură penală sunt constituționale. Astfel, arată că dispozițiile de lege criticate au un conținut asemănător celor ale art. 171 din Codul de procedură din 1968, cu privire la care Curtea s-a pronunțat — de exemplu, prin Decizia nr. 312 din 13 martie 2008 — în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate în raport cu critica întemeiată pe prevederile art. 24 din Constituție. De asemenea, dispozițiile art. 90 lit. b) și c) din Codul de procedură penală nu aduc atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii, întrucât se aplică tuturor persoanelor aflate în situația reglementată de ipoteza normei juridice, fără a institui privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare. În acest sens, Curtea Constituțională a reținut în jurisprudența sa că, la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, iar violarea principiului egalității și nediscriminării ar putea exista atunci când se aplică un tratament diferentiat unor cazuri egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă (Decizia Plenului nr. 1 din 8 februarie 1994 și Decizia

nr. 41 din 11 aprilie 1996). Consideră că prevederile art. 44 din Legea fundamentală nu au incidență în cauza de față.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 90 lit. b) și c) din Codul de procedură penală. Ulterior sesizării Curții, dispozițiile art. 90 lit. c) din Codul de procedură penală au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din data de 23 mai 2016. Având în vedere, însă, că în cauză a produs efecte norma de procedură prevăzută de art. 90 lit. c) din Codul de procedură penală în forma în vigoare la data sesizării Curții, aceasta se va pronunța asupra dispozițiilor art. 90 lit. c) din Codul de procedură penală în redactarea anterioară modificării acestor dispoziții de lege prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016. Dispozițiile de lege criticate au următorul cuprins: „Asistența juridică este obligatorie: [...] b) în cazul în care organul judiciar apreciază că suspectul ori inculpatul nu și-ar putea face singur apărarea;

c) în cursul judecății în cauzele în care legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani.”

13. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, ale art. 24 referitor la dreptul la apărare și ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată, precum și a prevederilor art. 6 paragraful 3 lit. c) referitor la dreptul la apărare din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 90 lit. b) și c) din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 328 din 24 mai 2016*, nepublicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, la data pronunțării prezentei decizii, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate și a reținut că dispozițiile art. 90 lit. b) și c) din Codul de procedură penală reglementează două cazuri de asistență juridică obligatorie a suspectului sau inculpatului, și anume cazul în care organul judiciar apreciază că suspectul ori inculpatul nu și-ar putea face singur apărarea, respectiv cazul în care legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani, iar cauza se află în cursul judecății. Art. 91 alin. (1) din Codul de

* Decizia Curții Constituționale nr. 328 din 24 mai 2016 a fost publicată ulterior în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 611 din 10 august 2016.

procedură penală instituie în sarcina organului judiciar obligația de a asigura prezența unui avocat din oficiu, dacă suspectul sau inculpatul nu și-a ales un avocat, în cazurile în care asistența juridică este obligatorie. Respectarea de către organul judiciar a acestei obligații este garantată prin intermediul art. 281 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, care sancționează cu nulitatea absolută încălcarea dispozițiilor privind asistarea de către avocat a suspectului sau a inculpatului, precum și a celorlalte părți, atunci când asistența juridică este obligatorie. Dacă încălcarea a intervenit în cursul urmăririi penale sau în procedura camerei preliminare, nulitatea se constată până la încheierea procedurii în camera preliminară, potrivit art. 281 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală (paragraful 14).

15. Prin decizia mai sus menționată, Curtea a constatat că dispozițiile art. 90 lit. b) și c) din Codul de procedură penală nu aduc nicio atingere dreptului la apărare consacrat de prevederile art. 24 din Constituție, având în vedere că dreptul la apărare nu poate fi confundat cu dreptul la asistență juridică obligatorie. Primul este garantat în toate cazurile, iar cel de-al doilea este creat de legiuitor, care stabilește și cazurile în care consideră că este necesar. Așadar, de vreme ce Legea fundamentală garantează dreptul la apărare, iar nu și pe cel la asistență juridică obligatorie, stabilirea cazurilor în care aceasta din urmă este obligatorie constituie atributul exclusiv al legiuitorului, așa cum a statuat Curtea printr-o bogată jurisprudență cu privire la dispozițiile art. 171 alin. 2, 3 din Codul de procedură penală din 1968, dispoziții cu un conținut similar cu cel al art. 90 lit. b) și c) din noul Cod de procedură penală (de exemplu, Decizia nr. 600 din 21 septembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 24 octombrie 2006, Decizia nr. 62 din 31 ianuarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 142 din 25 februarie 2008, Decizia nr. 102 din 14 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 185 din 11 martie 2008, Decizia nr. 312 din 13 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 301 din 17 aprilie 2008, Decizia nr. 771 din 1 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 588 din 5 august 2008, Decizia nr. 834 din 22 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 536 din 30 iulie 2010, Decizia nr. 313 din 3 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 12 aprilie 2011, și Decizia nr. 970 din 12 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 605 din 26 august 2011). Prin urmare, nu se poate susține că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale numai pentru că nu prevăd că asistența juridică este obligatorie în toate cazurile, câtă vreme exercitarea dreptului la asistență juridică este garantată. Dreptul la apărare, consacrat de art. 24 din Constituție, se referă la asistența juridică facultativă, iar excepțiile de la această regulă pot fi stabilite în mod exclusiv de legiuitor. În cazurile în care legea impune asistența juridică obligatorie a suspectului sau inculpatului, apărarea are valoarea unei instituții de cert interes social, care

funcționează atât în favoarea suspectului și a inculpatului, cât și în vederea asigurării unei bune desfășurări a procesului penal, în considerarea unor situații speciale ce rezultă din însăși enumerarea cuprinsă în textul de lege. Totodată, Curtea a reținut și faptul că norma cuprinsă în art. 91 alin. (1) din Codul de procedură penală — care este mai favorabilă decât norma corespondentă din art. 6 paragraful 3 lit. c) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ce prevede dreptul acuzatului de a se apăra el însuși sau de a fi asistat de un apărător ales de el și, dacă nu dispune de mijloacele necesare pentru a plăti un apărător, de a fi asistat în mod gratuit de un avocat din oficiu, atunci când interesele justiției o cer —, asigură inculpatului un apărător din oficiu atunci când acesta nu are posibilitatea să beneficieze de serviciile unui avocat ales, iar asistența juridică este obligatorie, și anume în cazurile stabilite de art. 90 din Codul de procedură penală (paragrafele 15—17).

16. De asemenea, Curtea nu a reținut nici critica adusă dispozițiilor art. 90 lit. b) și c) din Codul de procedură penală cu privire la pretinsa încălcare a principiului egalității cetățenilor în fața legii, consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție, câtă vreme dispozițiile de lege criticate se aplică în mod egal tuturor persoanelor vizate de ipoteza normei juridice, fără discriminări pe considerente arbitrare. Astfel, incidența dispozițiilor art. 90 lit. b) și c) din Codul de procedură penală nu este determinată de o anumită calitate, orice suspect sau inculpat beneficiind de asistență juridică din oficiu dacă nu are avocat ales și se află într-una dintre situațiile reglementate de art. 90 lit. b) și c) din Codul de procedură penală, având în vedere că principiul egalității presupune un tratament identic pentru toate persoanele aflate în aceeași situație juridică, iar nu uniformizarea situațiilor în care se poate afla o persoană. În fine, nu se poate susține că legiuitorul lasă la aprecierea discreționară a procurorului existența în concret a ipotezei vizate de art. 90 lit. b) și c) din Codul de procedură penală, câtă vreme circumstanțele de natură a-l împiedica pe suspect sau inculpat să-și facă singur apărarea pot să fie dovedite în fața judecătorului de cameră preliminară și să atragă nulitatea actelor de procedură efectuate în cursul urmăririi penale, dacă judecătorul apreciază că, în raport de aceste circumstanțe, era necesară desemnarea unui avocat din oficiu. Altfel spus, modul de interpretare și aplicare de către organul judiciar a dispozițiilor art. 90 lit. b) și c) din Codul de procedură penală nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte, fiind de competența instanțelor judecătorești (paragrafele 19 și 20).

17. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin decizia mai sus menționată, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză. În același timp, Curtea reține că prevederile art. 44 din Constituție nu sunt incidente în cauza de față.

18. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Magyar Sandor în Dosarul nr. 1.085/309/2014 al Judecătoriei Șimleu Silvaniei și constată că dispozițiile art. 90 lit. b) și c) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Șimleu Silvaniei și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 iulie 2016.

PREȘEDINTELE INTERIMAR AL CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 508

din 5 iulie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 242 alin. (10)
din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 242 alin. (10) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Yakupoglu Recep în Dosarul nr. 44.938/3/2014 al Tribunalului București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.337D/2015.

2. La apelul nominal se prezintă personal partea Ergin Mehmet. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. De asemenea se prezintă traducătorul autorizat pentru limba turcă, doamna Bahtiar Cioroiu.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții prezente, care arată că nu dorește să ia cuvântul.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că nu există un drept al inculpatului de a-și alege măsura preventivă aplicabilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 12 august 2015, pronunțată în Dosarul nr. 44.938/3/2014, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 242 alin. (10) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Yakupoglu Recep cu ocazia soluționării unei cereri de înlocuire a măsurii preventive a controlului judiciar cu cea a controlului judiciar pe cauțiune, cerere formulată de inculpat, care a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, în modalitatea sprijinirii, prevăzută de art. 367 alin. (1) din Codul penal, și a infracțiunii de trafic de migranți prevăzută de art. 263 alin. (1) și (2) lit. a) din Codul penal, toate cu aplicarea art. 38 alin. (1) din Codul penal.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 242 alin. (10) din Codul de procedură penală încalcă dreptul la un proces echitabil, întrucât nu permit înlocuirea, la cererea inculpatului, a măsurii preventive a controlului judiciar cu cea a controlului judiciar pe cauțiune. Arată că ocupația inculpatului este aceea de șofer pe ruta România — Turcia și pe alte rute internaționale, astfel că solicită înlocuirea controlului judiciar cu măsura controlului judiciar pe cauțiune cu scopul ca instanța să nu dispună respectarea obligațiilor prevăzute de art. 215 alin. (2) lit. a), e) și i) din Codul de procedură penală. Consideră că, în cazul său, măsura preventivă a controlului judiciar este mai gravă decât cea a controlului judiciar pe cauțiune, având în vedere necesitatea asigurării mijloacelor de subsistență pentru familia sa.

7. **Tribunalul București — Secția I penală** apreciază că dispozițiile art. 242 alin. (10) din Codul de procedură penală nu contravin art. 21 din Constituție. Dimpotrivă, dispozițiile de lege criticate, prin faptul că nu permit înlocuirea decât a măsurii arestării preventive și a arestului la domiciliu cu măsura controlului judiciar

pe cauțiune, se înscriu într-o logică juridică firească, deoarece măsura controlului judiciar este o măsură mai puțin restrictivă decât cea a controlului judiciar pe cauțiune. Or, în cazul autorului excepției, dacă cererea acestuia de înlocuire ar fi admisibilă, s-ar ajunge la înlocuirea unei măsuri preventive mai puțin restrictivă (controlul judiciar) cu o măsură preventivă mai aspră (controlul judiciar pe cauțiune), ceea ce ar echivala cu o îngreunare a situației acestuia — ca urmare chiar a cererii formulate de către apărătorul său — și cu o îngădire efectivă a dreptului la apărare.

8. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 242 alin. (10) din Codul de procedură penală a devenit inadmisibilă și, în subsidiar, este neîntemeiată. Astfel, arată că, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016, art. 242 din Codul de procedură penală a fost completat cu alin. (41) și (42), iar dispozițiile alin. (5) au fost modificate, astfel că, în cursul urmăririi penale, revocarea măsurilor preventive ale controlului judiciar și controlului judiciar pe cauțiune, precum și înlocuirea acestor măsuri între ele se dispun de procuror, chiar dacă măsura a fost luată de către judecătorul de drepturi și libertăți. Întrucât dispozițiile de lege nou-introduse prevăd expres faptul că și măsura preventivă a controlului judiciar poate fi înlocuită cu cea a controlului judiciar pe cauțiune, apreciază că excepția de neconstituționalitate a devenit inadmisibilă. În subsidiar, consideră că, *mutatis mutandis*, considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 582 din 21 octombrie 2014, referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 242 alin. (11) din Codul de procedură penală, sunt valabile și în cauza de față, astfel că art. 242 alin. (10) din Codul de procedură penală nu aduce nicio atingere prevederilor art. 21 din Constituție, câtă vreme textul de lege criticat nu afectează dreptul la un proces echitabil și nici garanțiile acestuia, respectiv egalitatea armelor, contradictorialitatea, motivarea hotărârilor promulgate, publicitatea procesului, soluționarea acestuia într-un termen rezonabil, prezumția de nevinovăție și asigurarea dreptului la apărare.

10. **Avocatul Poporului** consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 242 alin. (10) din Codul de procedură penală este inadmisibilă, întrucât autorul excepției nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate cu privire la dispozițiile invocate, ci este nemulțumit, în realitate, de faptul că textul de lege criticat prevede doar posibilitatea înlocuirii măsurii arestării preventive sau a măsurii arestului la domiciliu cu măsura controlului judiciar pe cauțiune, neputându-se dispune și înlocuirea măsurii controlului judiciar cu măsura controlului judiciar pe cauțiune. Astfel, aspectele prezentate pun în discuție necesitatea modificării legislației în sensul completării acesteia, așa încât să permită înlocuirea măsurii controlului judiciar cu măsura controlului judiciar pe cauțiune, lucru care ar fi illogic, întrucât măsura controlului judiciar este mai puțin restrictivă decât măsura controlului judiciar pe cauțiune. Acceptarea unei asemenea critici ar echivala cu transformarea instanței de contencios constituțional într-un legislator pozitiv, ceea ce ar contraveni art. 61 din Constituție, potrivit căruia „*Parlamentul este [...] unica autoritate legiuitoare a țării*”, fiind în contradicție și cu dispozițiile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, conform căruia „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 242 alin. (10) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „*Dacă cererea are ca obiect înlocuirea măsurii arestării preventive sau a măsurii arestului la domiciliu cu măsura controlului judiciar pe cauțiune, dacă găsește cererea întemeiată, judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată, prin încheiere, dată în camera de consiliu, admite în principiu cererea și stabilește valoarea cauțiunii, acordând inculpatului termen pentru depunerea ei*”.

14. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 privind dreptul la un proces echitabil.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 242 alin. (10) din Codul de procedură penală, care reglementează admiterea în principiu a cererii formulate de inculpat având ca obiect înlocuirea măsurii arestării preventive sau a măsurii arestului la domiciliu cu măsura controlului judiciar pe cauțiune, nu contravin dreptului la un proces echitabil consacrat de prevederile art. 21 din Constituție. Dimpotrivă, dispozițiile de lege criticate, care vizează, prin ipoteză, cererea inculpatului de înlocuire a măsurii arestării preventive sau a arestului la domiciliu cu măsura controlului judiciar pe cauțiune, cu excluderea posibilității ca inculpatul să solicite înlocuirea măsurii preventive a controlului judiciar cu măsura controlului judiciar pe cauțiune, se înscriu într-o logică juridică firească, având în vedere că în interesul inculpatului aflat sub puterea unei măsuri preventive nu poate fi decât înlocuirea acelei măsuri cu o măsură preventivă mai ușoară, iar nu cu una mai grea.

16. Astfel, Curtea reține că măsura controlului judiciar — cu privire la care condițiile și procedura de luare, conținutul și durata sunt stabilite prin dispozițiile art. 211—215¹ din Codul de procedură penală — este o măsură preventivă mai puțin restrictivă decât cea a controlului judiciar pe cauțiune, pentru care condițiile de luare și conținutul cauțiunii sunt reglementate de art. 216 și art. 217 din același cod, având în vedere că, din

art. 216 alin. (3) din Codul de procedură penală reiese faptul că dispozițiile art. 212—215¹ din cod se aplică în mod corespunzător cu privire la procedura de luare, conținutul și durata măsurii controlului judiciar pe cauțiune. De altfel, art. 217 alin. (3) din Codul de procedură penală stabilește expres că, pe perioada măsurii controlului judiciar pe cauțiune, inculpatul trebuie să respecte obligațiile prevăzute la art. 215 alin. (1) [și anume: a) să se prezinte la organul de urmărire penală, la judecătorul de cameră preliminară sau la instanța de judecată ori de câte ori este chemat; b) să informeze de îndată organul judiciar care a dispus măsura sau în fața căruia se află cauza cu privire la schimbarea locuinței; c) să se prezinte la organul de poliție desemnat cu supravegherea sa de către organul judiciar care a dispus măsura, conform programului de supraveghere întocmit de organul de poliție sau ori de câte ori este chemat] și i se poate impune respectarea uneia ori mai multora dintre obligațiile prevăzute la art. 215 alin. (2) [a) să nu depășească o anumită limită teritorială, fixată de organul judiciar, decât cu încuviințarea prealabilă a acestuia; b) să nu se deplaseze în locuri anume stabilite de organul judiciar sau să se deplaseze doar în locurile stabilite de acesta; c) să poarte permanent un sistem electronic de supraveghere; d) să nu revină în locuința familiei, să nu se apropie de persoana vătămată sau de membrii familiei acesteia, de alți participanți la comiterea infracțiunii, de martori ori experți sau de alte persoane anume desemnate de organul judiciar și să nu comunice cu acestea direct sau indirect, pe nicio cale; e) să nu exercite profesia, meseria sau să nu desfășoare activitatea în exercitarea căreia a săvârșit fapta; f) să comunice periodic informații relevante despre mijloacele sale de existență; g) să se supună unor măsuri de control, îngrijire sau tratament medical, în special în scopul dezintoxicării; h) să nu participe la manifestări sportive sau culturale ori la alte adunări publice; i) să nu conducă vehicule anume stabilite de organul judiciar; j) să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte arme; k) să nu emită securi], dispozițiile art. 215 alin. (3)—(9) aplicându-se în mod corespunzător. Aceasta înseamnă că, din punct de vedere al conținutului măsurii, controlul judiciar pe cauțiune implică referitor la inculpat aceeași sferă de obligații care se regăsesc și la controlul judiciar, la care se adaugă obligația de a depune cauțiunea stabilită de organul judiciar.

17. Ca atare, nu poate fi reținut argumentul autorului excepției în sensul că inculpatul poate avea interes să ceară înlocuirea măsurii controlului judiciar cu măsura controlului judiciar pe cauțiune cu scopul ca instanța să nu dispună respectarea obligațiilor prevăzute de art. 215 alin. (2) lit. a), e) și i) din Codul de procedură penală, întrucât, în temeiul art. 216 alin. (3) și art. 217 alin. (3) din același cod, organul judiciar care dispune măsura controlului judiciar pe cauțiune poate impune inculpatului ca, pe durata acestei măsuri preventive, să respecte una sau mai multe dintre obligațiile prevăzute la art. 215 alin. (2) din Codul de procedură penală.

18. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Yakupoglu Recep în Dosarul nr. 44.938/3/2014 al Tribunalului București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 242 alin. (10) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 iulie 2016.

PREȘEDINTELE INTERIMAR AL CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE**

**privind încetarea exercitării, cu caracter temporar,
prin detaşare în condiţiile legii,
a funcţiei publice de subprefect al judeţului Olt
de către domnul Oproiu Ionel Emanuel**

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcţionarilor publici, republicată, cu modificările şi completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituţia României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri încetează exercitarea, cu caracter temporar, prin detaşare în condiţiile legii, a funcţiei publice de subprefect al judeţului Olt de către domnul Oproiu Ionel Emanuel.

PRIM-MINISTRU

DACIAN JULIEN CIOLOŞ

Contrasemnează:

Ministrul afacerilor interne,
Ioan-Dragoş Tudorache

Bucureşti, 19 octombrie 2016.
Nr. 758.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRĂRE**

**privind încetarea exercitării, cu caracter temporar,
prin detaşare în condiţiile legii,
a funcţiei publice de subprefect al judeţului Teleorman
de către domnul Ceciu Alexandru-Răzvan**

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcţionarilor publici, republicată, cu modificările şi completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituţia României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri încetează exercitarea, cu caracter temporar, prin detaşare în condiţiile legii, a funcţiei publice de subprefect al judeţului Teleorman de către domnul Ceciu Alexandru-Răzvan.

PRIM-MINISTRU

DACIAN JULIEN CIOLOŞ

Contrasemnează:

Ministrul afacerilor interne,
Ioan-Dragoş Tudorache

Bucureşti, 19 octombrie 2016.
Nr. 759.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRÂRE**
privind exercitarea, cu caracter temporar,
prin detaşare în condițiile legii,
a funcției publice de prefect al județului Vaslui
de către domnul Bogdan Isabel

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a), art. 89 alin. (21) și ale art. 92 alin. (11) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Bogdan Isabel exercită, cu caracter temporar, prin detaşare în condițiile legii, funcția publică de prefect al județului Vaslui.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor interne,
Ioan-Dragoș Tudorache

București, 19 octombrie 2016.
Nr. 760.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRÂRE**
privind exercitarea, cu caracter temporar,
prin detaşare în condițiile legii,
a funcției publice de subprefect al județului Olt
de către domnul Cotarcea Ionuț

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a), art. 89 alin. (21) și ale art. 92 alin. (11) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Cotarcea Ionuț exercită, cu caracter temporar, prin detaşare în condițiile legii, funcția publică de subprefect al județului Olt.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor interne,
Ioan-Dragoș Tudorache

București, 19 octombrie 2016.
Nr. 761.

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E
privind exercitarea, cu caracter temporar,
prin detaşare în condiţiile legii,
a funcţiei publice de subprefect al judeţului Teleorman
de către domnul Dumitraşcu Liviu

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a), art. 89 alin. (2¹) şi ale art. 92 alin. (1¹) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcţionarilor publici, republicată, cu modificările şi completările ulterioare,
în temeiul art. 108 din Constituţia României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Dumitraşcu Liviu exercită, cu caracter temporar, prin detaşare în condiţiile legii, funcţia publică de subprefect al judeţului Teleorman.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOŞ

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor interne,
Ioan-Dragoş Tudorache

Bucureşti, 19 octombrie 2016.
Nr. 762.

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E
privind exercitarea, cu caracter temporar,
prin detaşare în condiţiile legii,
a funcţiei publice de subprefect al judeţului Timiş
de către domnul Marossy Zoltán Gheorghe

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a), art. 89 alin. (2¹) şi ale art. 92 alin. (1¹) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcţionarilor publici, republicată, cu modificările şi completările ulterioare,
în temeiul art. 108 din Constituţia României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Marossy Zoltán Gheorghe exercită, cu caracter temporar, prin detaşare în condiţiile legii, funcţia publică de subprefect al judeţului Timiş.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOŞ

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor interne,
Ioan-Dragoş Tudorache

Bucureşti, 19 octombrie 2016.
Nr. 763.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind aprobarea scoaterii din rezervele de stat a unor cantități de produse
și acordarea acestora ca ajutoare umanitare interne de urgență, cu titlu gratuit,
pentru protecția populației afectate de precipitațiile abundente din județul Galați**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 5 alin. (1) lit. a) și alin. (3) și art. 8 alin. (3) din Legea nr. 82/1992 privind rezervele de stat, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă scoaterea din rezervele de stat și acordarea imediată ca ajutoare umanitare interne de urgență, cu titlu gratuit, a cantităților de produse prevăzute în anexa care face integrantă din prezenta hotărâre, în limita sumei de 177,2 mii lei, pentru populația afectată de precipitațiile abundente înregistrate în anul 2016 în localitățile Pechea, Cuza Vodă și Slobozia Conachi din județul Galați.

(2) Transportul produselor până la locurile de destinație indicate de Instituția Prefectului — Județul Galați se efectuează cu mijloace auto de transport din dotare și/sau ale unor operatori economici angajați de Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale, în condițiile legii.

Art. 2. — Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale scade din gestiune, la prețul de înregistrare, prin debitarea contului 6891 „Cheltuieli privind rezerva de stat”, cantitățile de produse aprobate a fi scoase din rezervele de stat, potrivit prezentei hotărâri, proporțional cu datele din avizele de expediție și procesele-verbale de predare-primire semnate de persoanele împuternicite desemnate de Instituția Prefectului — Județul Galați.

Art. 3. — Cheltuielile pentru realizarea operațiunilor prevăzute la art. 1 alin. (2) se suportă din veniturile proprii ale Activității pentru intervenții operative și reîntregirea stocurilor diminuate, înființată pe lângă Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale, conform Hotărârii

Guvernului nr. 598/2014 privind înființarea pe lângă Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale și pe lângă fiecare unitate teritorială a unor activități finanțate integral din venituri, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — (1) Instituția Prefectului — Județul Galați justifică distribuția produselor scoase din rezervele de stat, în condițiile prezentei hotărâri, conform prevederilor art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 371/1993 privind acordarea, în primă intervenție, a ajutoarelor umanitare populației sinistrate, ca urmare a unor situații excepționale.

(2) Documentele justificative privind distribuția produselor se păstrează la Instituția Prefectului — Județul Galați, în vederea punerii lor la dispoziția organelor de control abilitate.

(3) Schimbarea, sub orice formă, a destinației produselor acordate ca ajutor umanitar intern de urgență, cu titlu gratuit, din rezervele de stat, este interzisă și atrage, după caz, răspunderea civilă, administrativă, disciplinară sau penală.

Art. 5. — Fondurile necesare reîntregirii stocurilor rezervă de stat pentru produsele apă minerală, conserve carne de porc, conserve pate de ficat și motorină, în limita cantităților prevăzute în anexă, se asigură de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Afacerilor Interne — Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale, în limita sumei de 195,5 mii lei, inclusiv TVA.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:

Ministrul afacerilor interne,
Ioan-Dragoș Tudorache

p. Președintele Administrației Naționale a Rezervelor de Stat
și Probleme Speciale,

Ciprian-Alexandru Caralicea
Ministrul finanțelor publice,
Anca Dana Dragu

București, 19 octombrie 2016.
Nr. 764.

ANEXĂ

LISTA

**cantităților de produse acordate ca ajutoare umanitare interne de urgență, cu titlu gratuit,
pentru protecția populației afectate de precipitațiile abundente din județul Galați**

Nr. crt.	Produsul	UM	Cantitatea	Valoarea (mii lei), exclusiv TVA
1.	Apă minerală	litri	18.000	27,0
2.	Conserve carne porc	kg	3.600	57,6
3.	Conserve pateu de ficat	kg	3.000	42,0
4.	Motorină	to	20	48,0
5.	Benzină	to	1	2,6

Valoare 177,2 mii lei

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI
GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIM-MINISTRUL

DECIZIE
pentru modificarea anexei la Decizia prim-ministrului
nr. 229/2013 privind stabilirea componenței Comisiei Naționale
pentru Compensarea Imobilelor

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 19 lit. a) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Punctul 8 din anexa „Componența Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor” la Decizia prim-ministrului nr. 229/2013 privind stabilirea componenței Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 30 mai 2013, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

„8. Teodor Mihalcea — secretar de stat, Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale”.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Florin Marius Tacu

București, 20 octombrie 2016.
Nr. 323.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

